

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 1) Úgy kell-e értelmezni az 1891/2004/EK rendelet⁽¹⁾ 9. cikkének (1) bekezdését, hogy az illetékes vámhatóság az 1383/2003/EK rendelet⁽²⁾ 9. cikkének (2) bekezdése szerint nem tájékoztathat, illetve az 1383/2003/EK rendelet 9. cikke (3) bekezdésének második albekezdése szerint nem folytathat vizsgálatot (nem engedheti vizsgálat lefolytatását) addig, ameddig a 2004. július 1-je előtt beadott intézkedés iránti kérelem mellé az 1383/2003/EK rendelet 6. cikkében foglalt nyilatkozatot nem csatolták? Másképp fogalmazva, ez nyilatkozat formális feltétele-e az intézkedés iránti kérelem további hatályban maradásának?
- 2) Úgy kell-e értelmezni az 1383/2003/EK rendelet 4. cikkének (2) bekezdését, hogy az azzal a feltétellel teszi lehetővé az antwerpeni vámhivatal számára a hat darab áruminta védjegyjogosultnak történő bemutatását annak eldöntése érdekében, hogy nevezett áruk hamisítványok-e, hogy a minta ilyen bemutatása nem azonos az 1383/2003/EK rendelet 9. cikke (3) bekezdésének második albekezdése szerinti alapos megvizsgálással – amelynek során megengedett az áru eredetének és származásának pontos ellenőrzése –, illetve nem azonos a vett minta 1383/2003/EK rendelet 9. cikke (3) bekezdésének utolsó mondata szerinti alapos technikai elemzésével? Ha igen: meg kellett volna-e történnie a bemutatásnak a rendelet 4. cikke (1) bekezdésében foglalt három munkanapon belüli határidőben?
- 3) Sérti-e az 1383/2003/EK rendeletet az, ha belga vámtisztviselő olyan adatot, amelyhez a rendelet végrehajtása keretében jutott, a rendelet által megállapított csatornákon – gondolva többek között a rendelet 9. cikkének (2) bekezdésére és a 9. cikk (2) bekezdésének harmadik albekezdésére – kívül, például belga bíróság által elrendelt tanúkihallgatás keretében vagy iratok bemutatásával továbbít?
- 4) Sérti-e az 1383/2003/EK. rendeletet, ha a 4. cikk (2) bekezdésének (lásd a 2. kérdést) és a 9. cikk (2) és (3) bekezdéseinek alkalmazása során szerzett – a 9. cikk (3) bekezdésének első albekezdésétől különböző – információkat, vagy egy belga bíró által elrendelt tanúkihallgatás, illetve iratbemutatás teljesítése során szerzett (lásd a 3. kérdést) információkat, egy olyan eljárás keretében használnak fel, amely nem egy áru hamisságának megállapítására szolgál, hanem például a párhuzamos behozatal elleni küzdelemmel összefüggő eljárás keretében?

⁽¹⁾ Az egyes szellemi tulajdonjogokat feltehetően sértő áruk elleni vámhatósági rendelkezésekről és az ilyen jogokat ténylegesen sértő áruk ellen hozandó intézkedésekről szóló 1383/2003/EK tanácsi rendelet végrehajtási rendelkezéseinek elfogadásáról szóló, 2004. október 21-i 1891/2004/EK bizottsági rendelet (HL L 328., 16. o.).

⁽²⁾ Az egyes szellemi tulajdonjogokat feltehetően sértő áruk elleni vámhatósági intézkedésekről és az ilyen jogokat ténylegesen sértő áruk ellen hozandó intézkedésekről szóló, 2003. július 22-i 1383/2003/EK tanácsi rendelet (HL L 196. 7. o.; magyar nyelvű kiadása 2. fejezet, 13. kötet, 469. o.).

Az Elsőfokú Bíróság (második tanács) T-259/02-264/02. és T-271/02. sz., Raiffeisen Zentralbank Österreich AG és társai kontra az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2006. december 14-én hozott ítélet ellen a Raiffeisen Zentralbank Österreich AG által 2007. március 6-án benyújtott fellebbezés

(C-133/07. P. sz. ügy)

(2007/C 117/18)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Fellebbező: Raiffeisen Zentralbank Österreich AG (képviselők: S. Völcker és G. Terhorst, Rechtsanwälte)

A másik fél az eljárásban: az Európai Közösségek Bizottsága.

A fellebbező kérelmei

A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

- helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróság T-259/02-264/02. és T-271/02. sz. egyesített ügyekben 2006. december 14-én hozott ítéletét⁽¹⁾, amennyiben az elutasítja az RZB keresetét;
- semmisítse meg a Bizottság 2002. június 11-én (COMP/36.571 ügy) hozott határozatának 3. cikkét, amennyiben az az RZB-t érinti;
- másodlagosan a Bíróság szabad mérlegelése szerint megfelelően mérsékelje a bírságot, amelyet az RZB-re a megtámadott határozat 3. cikke kirótt;
- kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Az Elsőfokú Bíróság figyelmen kívül hagyta EK 81. cikkét, amikor elfogadta, hogy a Bizottság pusztán abból a tényből, hogy a banki bizottságok az adott tagállam teljes területét lefedik, arra következtethet, hogy az érintheti a tagállamok közötti kereskedelmet.

Az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor a banki bizottságokat a bírságkiszabási iránymutatás alapján „különösen súlyos jogsértésnek” minősítette. Az Elsőfokú Bíróság helytelenül alkalmazta az iránymutatásban a súlyossággal kapcsolatban említett szempontokat (a jogsértés jellege, a piacra gyakorolt tényleges hatás és az érintett földrajzi piac mérete), figyelmen kívül hagyta a Bizottság eljárásának szelektivitását, és végül nem végezte el valamennyi szempont átfogó értékelését, amint azt saját maga kérte.

Az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor az egész agrárhitel ágazat piacrészesedését az RZB-nek számította be. Ezzel helytelenül a többi bankhoz képest „nyilvánvalóan” egyenlőtlen bánásmódra korlátozta a felülvizsgálatát. A teljes beszámításhoz hiányzott a szükséges jogalap.

Az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot az RZB együttműködésének értékelésekor. A „jelentős hozzáadott érték” kritériumát alkalmazta, megsértve ezzel a visszaható hatálya tilalmának elvét, figyelmen kívül hagyta az RZB különböző, együttműködéssel egyenértékű közreműködéseinek önkéntes jellegét, tévesen a bizonyítási teher megfordulását vételezte az együttműködés értékét illetően, jogtalanul elutasította a közös beszámolót, mint az együttműködés nem megfelelő formáját, és hibát követelt el, amikor az RZB által a megállapodások versenyellenes céljával kapcsolatban tett beismerést nem fogadta el együttműködéssel egyenértékű közreműködésként.

(¹) HL 2006 C 331, 29. o.

Az Elsőfokú Bíróság (második tanács) T-259/02-264/02. és T-271/02. sz., Raiffeisen Zentralbank Österreich AG és társai kontra az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2006. december 14-én hozott ítélet ellen a Bank Austria Creditanstalt AG által 2007. március 6-án benyújtott fellebbezés

(C-135/07. P. sz. ügy)

(2007/C 117/19)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Fellebbező: a Bank Austria Creditanstalt AG (képviselők: C. Zschocke és J. Beninca, Rechtsanwältin)

A másik fél az eljárásban: az Európai Közösségek Bizottsága.

A fellebbező kérelmei

A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

- Egészben vagy részben helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróság T-259/02-264/02. és T-271/02. sz. egyesített ügyekben 2006. december 14-én hozott ítéletét (¹) a T-260/02. sz. ügyet illetően;
- Semmisítse meg a Bizottság 2002. június 11-én (COMP/36.571 ügy) hozott határozatát, amennyiben az a BA-CA-t érinti;
- másodlagosan megfelelően mérsékelje a bírságot, amelyet a Bizottság BA-CA-ra a megtámadott határozatban kirótt;

- kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A fellebbező a jelen fellebbezéssel az Elsőfokú Bíróság 2006. december 14-én hozott ítéletének hatályon kívül helyezését kéri. A fellebbező számos indokolási hibára, jogban való tévedésre és eljárási hibára hivatkozik.

A fellebbező szerint a megfellebbezett ítélet nyilvánvaló indokolás nélkül elfogadta a Bizottság álláspontját, amely szerint a bankok bizottsági ülései negatív gazdasági következményekkel jártak. Szerinte a megfellebbezett ítélet megsértette a bizonyítékok szolgáltatására vonatkozó eljárási szabályokat, amikor tévesen értelmezte azon feltételeket, amelyeket egy, a gazdasági hatások hiányának bizonyítása végett benyújtott gazdasági jelentésnek teljesítenie kell. A benyújtott jelentés alapján a bíróság kiszabásánál nem lehetett volna gazdasági hatásokat figyelembe venni.

A fellebbező előadja, hogy a megfellebbezett ítélet figyelmen kívül hagyta az európai bíróságok által meghatározott feltételeket, amelyek alapján enyhítő körülmények esetén csökkenteni kell a bírság összegét. E jogban való tévedés következtében a megfellebbezett ítélet nem helyesbítette a Bizottság helytelen mérlegelési gyakorlatát, amikor nem vette figyelembe enyhítő körülményként a bíróságok összegét illetően sem a hatóságok részvételét, sem azt a tényt, hogy a bankok bizottsági ülései széles körűen és bizonyítottan közismertek voltak.

Harmadik jogalapjában a fellebbező arra hivatkozik, hogy a megfellebbezett ítélet megsértette az egyenlő bánásmód elvét, indokolási és eljárási hibákban, valamint további jogban való tévedésekben szenved a Bizottsággal való együttműködésének értékelését illetően.

A fellebbező előadja, hogy együttműködött a Bizottsággal az ügy tényállása megállapításának kezdetétől fogva. Az eljárás korai szakaszában benyújtott többek között egy átfogó beszámolót a bankok bizottsági üléseiről, valamint önként benyújtott számos átfogó dokumentumot, amelyeket – amint azt az Elsőfokú Bíróság megállapította – a Bizottság felhasználta a megtámadott határozatához. A fellebbező továbbá kifejti, hogy a kifogás-közlésre adott válaszában nyújtott ténybeszámolóját – amint az a megfellebbezett ítélet is megállapította – a Bizottság fel tudta használni a megtámadott határozatához.

A megtámadott határozathoz hasonlóan a megfellebbezett ítélet sem csökkentette a bírságot a fellebbező e részletes, értékes és bizonyított együttműködéséért cserébe. Ez az engedékenységi közlemény téves értelmezését jelenti, ami sérti az egyenlő bánásmód és a bizalomvédelem elvét. Ráadásul a megfellebbezett ítélet a meghallgatáshoz való jogot is megsértette, amikor a fellebbezővel szemben kiszabott bírság összegével kapcsolatban olyan elemeket is külön figyelembe vett, amelyekről a fellebbezőnek azt megelőzően nem állt módjában nyilatkozni.

(¹) HL 2006 C 331, 29. o.